

Pet +

Studeneni 2016.
Šk.g. 2016./2017., Broj 1

ISSN 1332-1110

Školski list Srednje škole Krapina

Tema broja
Sport i
Zdravlje

Sadržaj

Uvodnik

Poticaaj za promjenu.....3

Tema broja SPORT I ZDRAVLJE

Sjećanje na ljeto—Ljetne OI u Riu.....4

Europski školski sportski dan.....5

Gorak okus poraza—Intervju s Božom Starčevićem.....6-7

Iskustvo iz EU—nastava TZK u Erfstadtu.....8-9

Nastava izvan učionice

Ljubimci za zdravlje—posjet azilu za životinje.....10-11

Dan jezika: Trip to Klagenfurt.....12

Čitajmo mlade autore

Pet sati.....13

Blackened Lights.....14-15

I na kraju...

Kviz.....16

Impresum

U izradi ovog broja Školskog lista PET+ sudjelovali su učenici:

Lea Putnik, Ivan Borlinić, Ema Kovačić, Antonija Rigač i Nives Osredečki, Lea Putnik, Danijela Artić, Marija Sutlović, Kristina Hrček, Hana Horvat, Nina Šalković, Jan Puljko, Filip Pavić, Luka Miletić, Domagoj Vincelj, Nikola Vuzem, Jasmin Mužar, Erik Klasić, Karlo Babić

Mentori: Stjepan Varjačić, Dunja Belošević, Jasna Sutlović Pogačić, Aleksandra Lovrenčić-Došen, Petra Blajić, Vesna Pušelj, Irena Popović, Petra Mišak, Krunoslav Kranjčec

Koordinatori Novinarske grupe: Stjepan Varjačić i Ksenija Rissi

Poticaј za promjenu

Istraživanja su pokazala da broj mladih (između 16 i 24 godine) koji se bave sportom sve više pada. Primjećujemo kako djeca danas puno više borave u zatvorenom prostoru i sjede za računalima pa se posljednjih godina uočava sve više problema s motorikom i viškom kilograma. Zato je svaka akcija koja promiče bavljenje sportom dobro došla, kako bi se mladima ukazalo na prednosti koje sport pruža.

Upravo su Dan HOO i Tjedan mobilnosti koji su održani u našoj školi bili izvrsna prilika za to. Naravno, bilo je onih koji su jedva dočekali priliku za dodatnom tjelesnom aktivnošću, no nekima to i nije bilo zanimljivo pa su sudjelovali u aktivnostima iz obaveze.

Baš se zbog takvih stavova prema bavljenju sportom moramo potruditi da kretanje i tjelesna aktivnost postanu naša svakodnevica i način života. Djeci je potrebno usaditi naviku vježbanja od malih nogu, od vrtića i škole. Tjedan mobilnost u našoj školi bio je odličan početak za poticanje na tjelesnu aktivnost mladih i slične akcije trebale bi se održavati češće. Putem fotografija možete saznati kakvim su se aktivnostima naši učenici tijekom tog tjedna bavili te vidjeti kako su se naši profesori i učenici barem malo zabavili spojivši tako ugodno s korisnim.

Lea Putnik, 2.a

Sjećanje na ljeto

31. LJETNE OLIMPIJSKE IGRE u Riu

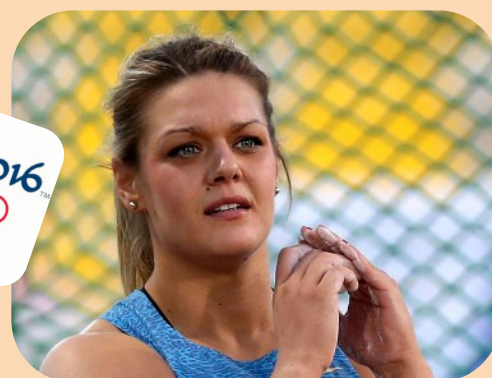

Ovogodišnje Ljetne olimpijske igre održane su od 5. do 21. kolovoza u Rio de Janeiru u Brazilu. Na igrama je sudjelovalo više od 11 000 sportaša iz 207 zemalja u 28 sportova. Svečano otvorenje pratilo je 50 000 gledatelja na stadionu 'Maracana'. Najviše odličja, čak njih 121, osvojile su Sjedinjene Američke Države, od čega 46 zlatnih. Svoja prva zlatna odličja na Olimpijskim igrama osvojili su Kosovo u džudu, Fidži u ragbiju, Portoriko u tenisu, Tadžikistan u bacanju kladiva i Vijetnam u streljaštvu.

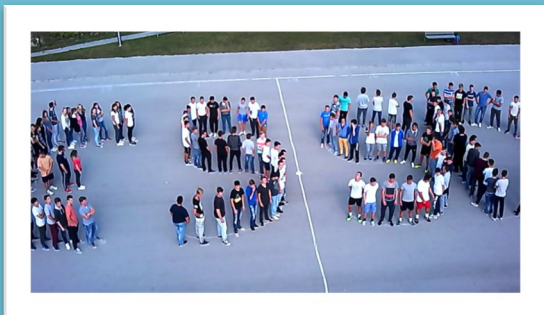
Hrvatska je zasjele na izvrsno 17. mjesto s 10 osvojenih odličja: 5 zlatnih, 3 srebrna i 2 brončana. Prvo zlato osvojio je Josip Glasnović u streljaštvu (kategorija trap), braća Valent i Martin Sinković osvojili su zlatnu medalju u veslanju (dvojac na pariće), a Damir Martin srebro, također u veslanju (kategorija samac). Sandra Perković potvrdila je zlatnu medalju iz Londona i dokazala da nema konkurencije u bacanju diska za žene, a kao najveća senzacija ovih OI pokazala se mlada Ludbrežanka Sara Kolak osvojivši zlatnu medalju u bacanju koplja, ujedno i prvu zlatnu medalju za Hrvatsku u toj kategoriji. Prve olimpijske medalje u jedrenju osvojili su: Šime Fantela i Igor Marenić u klasi 470 (zlato) te Tonči Stipanović u klasi laser (srebrnu medalju). Vaterpolisti nisu uspjeli obraniti zlato iz Londona izgubivši u finalu od Srbije. U boksu je Hrvatska osvojila prvu olimpijsku medalju u svojoj povijesti (Filip Hrgović osvojio je brončanu medalju u superteškoj kategoriji). I za kraj, naša povratnica Blanka Vlašić osvojila je brončanu medalju u skoku u vis.

Možemo zaključiti da su ove Olimpijske igre odlično završile za Hrvatsku, rekordno po broju osvojenih medalja. Mala Hrvatska, s relativno malim brojem stanovnika, dokazala je da ima izvrsne sportaše, na koje svi mi trebamo biti ponosni.

Ivan Borlinić, 2. A

Europski školski sportski dan

Ove godine je naša škola tijekom rujna obilježila nekoliko sportskih dana s raznim zabavnim i edukativnim aktivnostima. 30. rujna svaki je razred izdvojio jedan sat za aktivnosti Europskog školskog sportskog dana. Europski Školski Sportski Dan (ESSD) je školski dan posvećen zabavi, zajedničkoj igri, promicanju tjelesne aktivnosti i zdravlja. Cilj je bio ohrabriti što više učenika da sudjeluju u planiranim i programiranim oblicima kinezioloških aktivnosti.

Učenici prvog razreda propješačili su 2016 metara kroz naš osunčani grad. Naravno, uključili su se i predmetni profesori s prof. V. Korenom na čelu.

Štafetom pod nazivom „Festival igara“ zabavili su se učenici drugih razreda pod vodstvom prof. I. Mohenski i uz pratnju predmetnih nastavnika. Iskazali su se brzinom, snagom i drugim sposobnostima. Podrška s tribina nije izostala.

Treći razredi su odradili grupni trening sa zagrijavanjem i vježbama snage. Cijeli program pod nazivom „Moje tijelo je moja teretana“ vodili su sami učenici pokazujući vježbe, a sve je nadgledao prof. F. Rožijan.

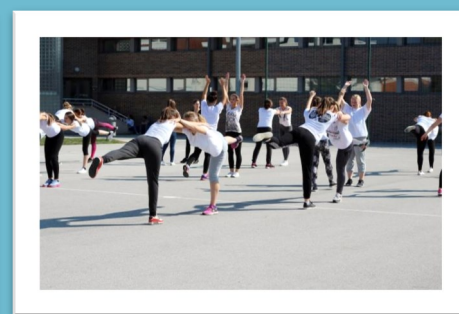
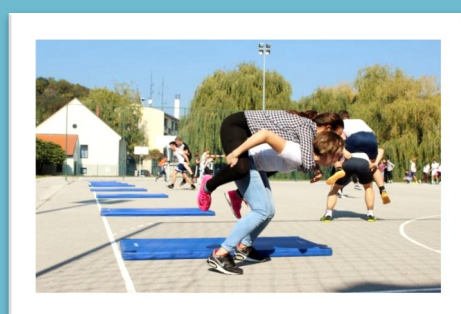
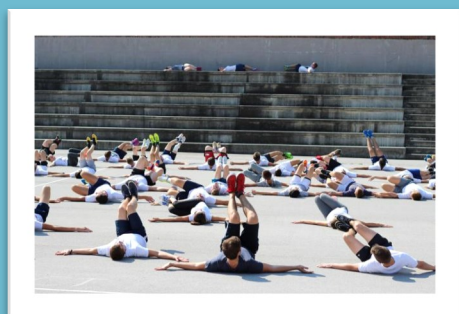
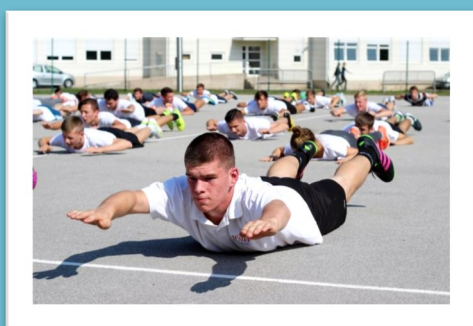
Aktivnosti za četvrte razrede bile su namijenjene djevojkama, dok su mladići ostali na redovnoj nastavi. Program oblikovanja „problematičnih zona“ vodila je prof. M. Martinić.

Mnogi učenici su se složili kako bi voljeli više ovakvih dana jer se potiče zajedništvo, zdraviji život na zabavniji i zanimljiviji način. Bilo je mnogo pozitivnih komentara, od kojih izdvajamo nekoliko: „Smatram da je ESSD izrazito bitan zato što na taj način poboljšavamo tjelesno zdravlje, duhovno se obogaćujemo međusobnom suradnjom i stječemo zdravi natjecateljski duh.“, „Sviđa mi se ovakav način rada zbog međusobne podrške i zajedništva.“, „Kada bi se češće održavale ovakve aktivnosti, mogao bih se lakše zainteresirati za neki sport.“

Čestitke „liderima“ igrališta Simoni Brković i Tomislavu Krklecu koji su pobijedili u izazovu izdržaj (planak) i naravno velike pohvale organizatorima.

Radujemo se sjedećem sportskom danu u našoj školi!

Pisale: Ema Kovačić, Antonija Rigač i Nives Osredečki, 2D

Gorak okus poraza

Intervju s Božom Starčevićem

Lea: Dobar dan i hvala što ste izdvojili vrijeme za nas i naša pitanja.

Danijela: Za početak nam se ukratko predstavite i objasnite čime se bavite.

Božo Starčević: Ja sam Božo Starčević, hrvatski olimpijac. Mogli ste me gledati u Riju gdje sam zauzeo peto mjesto. Izgubio sam u nesretnom polufinalu, možda malo i oštećen od sudaca. Evo danas sam došao na poziv svoga prijatelja s fakulteta, Franje Rozijana, i drago mi je da sam ja demonstrirao hrvanje u Krapini.

L: Imate li tremu prije velikih natjecanja?

BS: Pa imao sam tremu, naravno kao mlađi, ali s vremenom sam naučio da trema ne može napraviti ništa pozitivno tako da na Olimpijskim igrama stvarno nisam imao tremu, čak sam zaspao na vrijeme i probudio se odmoran i spreman za borbu.

D: Zašto ste se odlučili baviti baš hrvanjem a ne nekim drugim sportom?

BS: Pa, nikad nisam imao cilj baviti se hrvanjem, sve je zapravo počelo tako da sam doš'o u peti razred i tada sam zapravo otkrio da je to jedan sport koji razvija snagu. Uvijek sam se natjecao s dečkima 'ko je jači i mislim da je to jedan pravi muški sport bez udaraca, bez ozljeda i razvija te fizički i karakterno.

L: Koliko često trenirate i kako izgleda jedan vaš trening?

BS: Pa zavisi kako u kojem periodu, ali, na primjer, kada je najintenzivniji dio godine onda treniram sigurno 9- 10 puta tjedno. Jedan trening, zavisi koji, može biti na atletskoj stazi (trčanje), može biti dizanje utega u teretani, može bit' hrvatski trening, i svaki je težak i traje, otprilike, sat i pol. Nakon toga slijedi spavanje pa odmor pa drugi trening i to je taj jedan ritam, jedna rutina dosta teška.

Gorak okus poraza Intervju s Božom Starčevićem

D: Kakve ste uspjehe dosad postigli u svojoj hrvačkoj karijeri?

BS: Bio sam 3. u Europi 2013. i to bih istaknuo kao medalju, možda najbolji rezultat, ali bio sam i peti na svijetu gdje sam izgubio broncu (imamo dva treća i dva peta mjesta u hrvanju). Ali na Olimpijskim igrama izgubio sam borbu za broncu, još bitnije, izgubio sam polufinalnu borbu, ove Olimpijske igre predstavljaju moj najveći uspjeh.

L: Kakvi su vam daljnji planovi za budućnost?

BS: Pa, gledajte, jedan veliki ciklus je iza mene, trenir'o sam 18 godina do ovih igara. 2020. su Olimpijske igre u Tokiu i mislim da bi to još mogao odraditi, neću bit' prestar za to, a sljedeće natjecanje na koje idem je Zagreb Open i tamo ću dat' sve od sebe.

D: Što biste poručili budućim mladim hrvačima?

BS: Htio bih da dečki, iako možda nemaju priliku tu u Krapini, pokušaju otić' u neki hrvački klub i da se okušaju u tom sportu jer stvarno mislim da se razvijaju karakteristike čovjeka u svim smjerovima.

To je individualni sport koji zahtijeva disciplinu, rad, zna se hijerarhija u klubu. Neki drugi sportovi daju mogućnost da se „prošvercaš“ ako si lošiji, u hrvanju ovisi sam o sebi

tako da je jako korisno za budući život.

L: Još jedanput se zahvaljujemo na ovom razgovoru i na vašem dolasku.

D: Sretno u daljnjoj karijeri!

BS: Hvala i vama.

Lea Putnik i Danijela Artić

Iskustva iz EU - nastava tjelesne kulture u „Gottfried-Kinkel-Realschule“ u Erftstadtu (Njemačka)

Od 28. listopada do 4. studenog ove godine šestero učenika naše škole sudjelovalo je u razmjeni učenika sa svojim vršnjacima u „Gottfried-Kinkel-Realschule“ u Erftstadtu, (Köln). Razmjena je organizirana u sklopu programa Njemačke jezične diplome (DSD II), a cilj nam je bio bolje upoznati školski sustav u saveznoj pokrajini Nordrhein-Westfalen i to izravnim sudjelovanjem u nastavi, koju smo pohađali zajedno s našim domaćinima.

Evo što sam saznala od svoje prijateljice, Louise Kutsch, koja pohađa 9. razred (naš 1. razred) srednje škole u Erftstadtu:

Nastavu tjelesnog imaju dva puta tjedno, od ove školske godine satovi traju 60 minuta, pri čemu je tjelesni uvijek zadnji ili predzadnji sat.

Prosječni sat tjelesnog sastoji se slično kao i kod nas od desetominutnog zagrijavanja, zatim glavne teme, npr. gimnastike ili igara loptom i zatim na kraju usmene analize

Ocjenjuju se samo manji zadaci, a osobito odnos prema radu (redovito pohađanje nastave, nošenje opreme i sl.)

Svaki razred smije birati sport na koji se stavlja naglasak, ovisno o interesu i mogućnostima učenika, s tim da se svake godine može birati neki drugi sport u sklopu redovne nastave tjelesne kulture

Osim ove redovite nastave tjelesnog, postoje i mnoge Sport-AGs (sportske grupe) koje se održavaju poslijepodne nakon nastave: ples (suvremeni – jazz-dance i standardni), nogomet za mladiće i djevojke, rukomet, stolni tenis, trčanje, s posebnim naglaskom na izdrživosti, jer ekipa njihove škole svake godine sudjeluje u međuškolskom i regionalnom minimaratonu (2,2 ili 4 km)

Ostala natjecanja u kojim sudjeluje Louisina škola su nogometni turniri za djevojke i mladiće (na kojim sudjeluju sve škole iz regije), kao i jako omiljena plivačka štafeta (24 sata plivanja)

Plivanje je vještina koju moraju savladati svi učenici petih i šestih razreda. Nastava se održava na gradskom bazenu, a svaki učenik mora ostvariti minimalno „srebrno“ plivačko priznanje. Nastava plivanja traje većinom jedno polugodište.

Sport je vrlo omiljen predmet u Gottfried-Kinkel-Realschule, jednako kod djevojaka kao i kod mladića. Na kraju; mogla sam primijetiti da učenici „Gottfried Kinkel-Realschule“ iz Erftstadta imaju slične interese i mogućnosti bavljenja sportom kao i mi u Srednjoj školi Krapina, uz neke prednosti, kao što je plivanje ili ples, ali sve u svemu i njima i nama važan je sport kao hobi, ali i zdrav način života. Njihov je

Iskustvo iz EU—nastava TZK u Erfstadtu

Während meines Aufenthaltes in der Erfstadter Realschule habe ich mich bei meiner Gastgeberin Louise Kutsch über Sportunterricht an ihrer Schule informiert. Dabei konnte ich manche Ähnlichkeiten, aber auch Unterschiede zwischen Deutschland und Kroatien feststellen:

Sport haben sie 2 Stunden pro Woche, je 60 Minuten – dabei sind Sportstunden immer am Ende, letzte oder vorletzte Stunde.

Der Verlauf einer Stunde ist ähnlich wie bei uns, benotet werden kleinere Aufgaben, Motivation und Anwesenheit...

Anders als wir können unsere deutschen Kollegen viel mehr selber entscheiden – jedes Jahr neu wählen, welche Sportarten im Sportunterricht gemacht werden.

Außerdem stehen ihnen mehrere Sport-AGs zur Wahl: Alle Ballspiele, aber auch Tischtennis, Laufen, Tanzen und Schwimmen...

Sport ist sehr beliebt an der Gottfried-Kinkel-Realschule, viele Schüler/innen nehmen deshalb an verschiedenen Sport-AGs teil, aber auch an vielen städtischen und regionalen Wettbewerben und zwar mit viel Erfolg.

Mir persönlich gefällt sehr ihr Motto: „Den Körper wahrnehmen und Bewegungsfähigkeiten ausprägen!!!!“

Marija Sutlović, 1.d

Ljubimci za zdravlje—posjet azilu za životinje

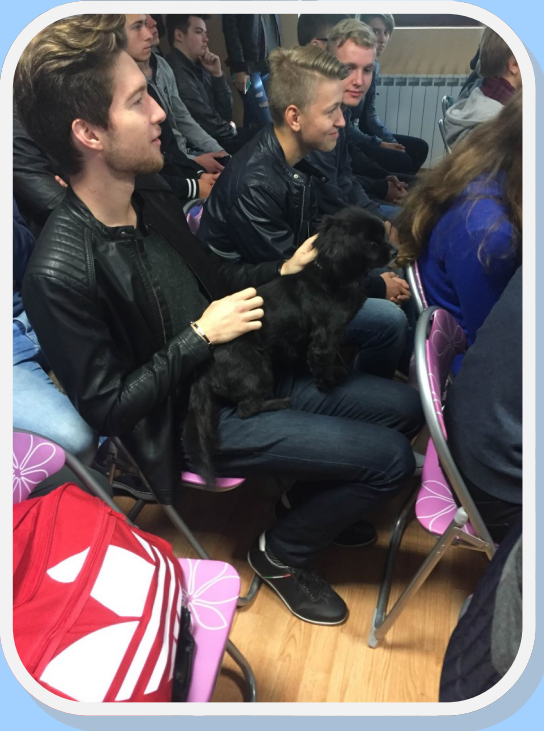
Povodom dana zaštite životinja, koji se obilježava 4. listopada, učenici trećih razreda SŠ Krapina posjetili su dva *no kill* azila za napuštene životinje - azil u Dumovcu i Luč Zagorja u Selnici. Uz pomoć novčanih priloga učenika, u dogovoru s azilom Luč Zagorja, kupljene su potrepštine za životinje koje bi im olakšale boravak u skloništu do njihova udomljavanja. Za skupljenih 2 230 kuna učenici su kupili povodce, zdjelice, šampone, sprej protiv nametnika za štenad, tablete protiv unutrašnjih nametnika i ampule protiv vanjskih nametnika.

Učenici su prvo posjetili sklonište u Dumovcu koje obuhvaća grad Zagreb i širu okolicu. Djelatnici su na predavanju upoznali učenike sa skloništem i istaknuli prednosti udomljavanja napuštenih životinja. Udomitelji imaju pravo na besplatno cijepljenje, mikročipiranje i kastriranje / steriliziranje pasa. Nakon obilaska kaveza sa psima i ambulante, učenici su krenuli prema skloništu Luč Zagorja.

U Luči ih je također dočekala djelatnica azila i upoznala ih s radom. Kapacitet azila je 60-ak pasa, a obuhvaća područje Zagorja. Učenici su imali slobodno vrijeme za upoznavanje sa skloništem i njegovom četveronožnim stanovnicima. Nakon toga, uputili su se kući.

Ljubimci za zdravlje—posjet azilu za životinje

Važno je napomenuti veliku ulogu pasa u ljudskom zdravlju. Psi pomažu ljudima sa psihičkim problemima, kao što su stres i anksioznost, te s još nekim bolestima, poput epilepsije. U pojedinim bolnicama i domovima za umirovljenike bolesnicima je tijekom liječenja dopušteno druženje s njihovim ljubimcima, što im pomaže u bržem oporavku jer se uz njih osjećaju bolje. Istraživanja su pokazala kako boravak s ljubimcima snižava krvni tlak i kortizol, hormon povezan sa stresom.

Psi djeci pomažu i u učenju. Istraživanja pokazuju da je čitanje na glas psima kod male djece podignulo samopouzdanje. Zašto su psi učinkoviti terapeuti? Za razliku od djece koja će nekog tko slabije čita zadirkivati, i time mu oslabljivati samopouzdanje, psi će pažljivo slušati. Terapijski psi također smanjuju usamljenost starijih ljudi u domovima umirovljenika; istraživanja su pokazala kako su manje usamljeni od onih koji nisu bili u kontaktu sa psima.

Psi se brinu i za tjelesnu kondiciju svojih vlasnika jer ih ponosni vlasnici moraju voditi u šetnju barem tri puta dnevno. Čak i kratke šetnje podižu ljude iz naslonjača i smanjuju boravak pred televizorom.

Uz navedene prednosti, koje možete imati kao vlasnik psa ili nekog drugog ljubimca, podsjetimo da psi pomažu slijepim i slabovidnim osobama, mogu predvidjeti napadaj epilepsije, srčani udar, nanjušiti karcinome i na mnoge druge načine pokazati da su naš najbolji prijatelj.

Bili zdravi ili bolesni, psi nam skakanjem, veselim mahanjem repom i povjerenjem kojeg u nas imaju, podižu raspoloženje i time nam smanjuju stres.

Tijekom posjeta, udomljeno je i jedno štene mješanca u Luči. Učenica 4.ct razreda potpisala je ugovor o udomljenju; štenu su u skloništu besplatno cijepili i mikročipirali, a za dva mjeseca ima pravo na besplatnu sterilizaciju. Kroz mjesec dana zaposlenici skloništa doći će u kućnu posjetu, kako bi se uvjerali da je malena kujica Blue udomljena u dobre i prikladne ruke.

„Napuštanje životinje je okrutno i ponižavajuće djelo“. (UN Povelja o pravima životinja).

Kristina Hrček i Hana Horvat, 4 ct

Dan jezika: Trip to Klagenfurt

This September, for the second time ever, our school went on a daytrip to celebrate the European Day of Languages. Last year, our destination was Ljubljana, and this year it was the austrian city of Klagenfurt. A group of seniors made the trip more interesting by creating a 'City Hunt', hopefully something that will become a tradition in our school.

Our bus left at 8 am, and after a relatively short drive, we arrived in the beautiful city of Klagenfurt. Upon arrival, nine groups of students were given envelopes with all of the materials necessary for the hunt. They had about two hours to answer as many questions and do as many extra tasks as they could. After that, we left for Minimundus. Only a few minutes away from the city centre, right next to Wörthsee, lies a miniature park with over 150 miniature models of architecture from around the world, called Minimundus. The park contains sculptures of the Eiffel tower, Sydney Opera House, Statue of Liberty, as well as the Porer Lighthouse, located near Pula, Croatia. Students had some tasks to fulfill here as well. After all of this was over, at around 5 pm, we headed back home. Winners of the hunt, the group „Smarties“ from 2.a, were declared on a special ceremony held at the school's amphitheatre and were awarded a free jumbo pizza at a local pizza place.

We hope this will become a tradition at our school, as it is a lot of fun and a great way to celebrate the European Day of Languages. Once again, congratulations to the winners, and to the next year's organisation team: Good luck!

Jan Puljko i Filip Pavić, 4C razreda

The winning group, „Smarties“

Pet sati

Opet se javljaju. Isprva tihi i nježni, s vremenom sve glasniji i naporniji. I dosta mi je više. Svakih par noći, tjedan, možda dva ako imam sreće... Svako malo se moraju vratiti. I kamo god krenem, koju god 'terapiju', ili vježbu isprobam, opet su tu: iza ormara, pod stolom, ispod tepiha.

Padne neka stvar s police, vjetar odnese baš onaj jedan crijep koji nikad neće ostati na mjestu, ili se pomakne miš na tavanu, urlikne mačka, ili prođe neki samotni automobil zapuštenom ulicom ispod mog prozora.

Mislim, može biti bilo što. Malo ili veliko, bitno da je tu, da se javi neki strani podražaj u mojoj sobi kojoj manjka bilo kojeg zvuka i bilo koje sjene. Bitno je samo da uđe u moju nesanu glavu i pokrene začarani krug skakanja na svaki sljedeći.

Nakon toga osjećam sve, čujem svaki mali zapuh vjetra, krckanje starih istrošenih dasaka, korak koji više tamo ni ne postoji...

Mehanizam se nadalje samo okreće. Javljaju se monstrumi iz onog glupog hororca kojeg sam gledala prije par godina, njihove velike umrljane kandže i iskešeni osmjesi.

A onda opet mrak, i tišina.

Sve do sat i pol kasnije, kad sve opet kreće ispočetka, samo što ovaj put ne počinjem s praznim papirom, već umrljanim mahnitim crnim škrabotinama i tankim slojem hladnog znoja.

A još je pet sati noći.

Pet sati takozvanog sna. Ležanja u vlastitim strahovima koji nemaju prava biti tamo, otvaranja vrata na svaki zvuk, ležanja u kutu: „Sve ti je u glavi! sve ti je u glavi...“, pokrivena s previše slojeva i glavom među rukama.

A prođe vam tih pet sati. I svaki put čine se kao ružno snoviđenje. Kao priča neki dan pročitana u novinama... I zaboravite kako je bilo kad sljedeći dan padnete umorni u krevet, jedva čekajući onu kavu koju vam je obećala teta koju niste vidjeli dvije godine. I prođe vrijeme, svaka noć mirnija od prijašnje, svaki san uzbudljiviji od prošlog.

Sve dok opet ne dođe onih pet sati.

Pet sati 'najboljeg' sna!

Nina Šalković, 2. r. opće gimnazije

Natječaj Gjalski, pohvaljeni rad

Blackened Lights

Copenhagen is an exquisite city. Not many like it in the world, there's just that special kind of aura surrounding it that blocks out all the city noise. This kind of atmosphere adds up and sure makes the people pretty happy, almost no one is dissatisfied with their life here.

Almost.

Alphonse, luckily, isn't one of the dissatisfied. He's got a great job with a large pay check. His home, an apartment close to the industrial area, is also large and has that sense of joy and closeness. After all, he does take care of his sister's six year old son, considering that she's somewhere in the Middle East now. It's a good life for him.

Like any other workday, he'd wake up at six o'clock, shower, eat... The usual. He'd arrive at his work by seven thirty and there he would do his daily grind. Today isn't any different.

He finally finished today's work. The papers are all in the right places and the bosses satisfied. Now all he has to do is walk home for the next thirty minutes.

After a short while of walking he chances upon a man sitting by the alleyway entrance. He's quite an old man and looks... quite unhappy. The stained and filthy warm clothing on him combined with his long grey hair and beard makes him a bit off putting. And his eyes. His grey, dull eyes.

The man stands up, as if aiming to intercept Alphonse, and walks up to him "Can you give me a light?" He asks with a frail and shivering voice.

"I am sorry, sir. I have no lighter on me." Alphonse answers kindly.

"That is a shame." The man responds and sits back down by the alleyway.

Alphonse arrives back home to his apartment. First thing he hears is the little boy rushing to greet him and asking for lunch just like any other day. And Alphonse proceeds to cook it, like usual. Today he aims to cook some herrings, the little boy's favourite food.

The lunch was eaten and Al has time for himself right now. He'd often paint in his workroom. Portraits and vistas of all sorts litter his workroom walls. They were beautiful paintings, too. The man has talent.

He places a large canvas on his stand and takes out a hake, an Asian brush made out of goat hair, and proceeds to coat it in paint. He remembers the old man that stopped him on his way home and decides to paint him.

Time passes and he doesn't even notice that the moon's already shining on him through the window. The painting is half finished. Tomorrow, he says, tomorrow will the painting be finished.

He wakes up at six o'clock and does his usual daily routine. He finished up at work and is ready to leave, although the sales were a bit lower today.

He leaves his workplace and starts walking home. He then remembers that it's Friday and he has to make fish again, since he's a traditional Christian. Luckily he has some more herrings in the freezer.

He arrives near the alleyway again, the old man is still sitting there and, again, he stands up when he sees Alphonse. This time he has a lighter that he took from work.

"Can you give me a light?" The man asks the same question, but his voice is somehow sadder.

"I do." Alphonse responds and takes out the yellow lighter from his pocket, the old man smiles.

"Thank you, kind sir." He says and sits down by the alleyway. Alphonse notices that the man stumbled a bit before sitting and felt out his surroundings as if he was blind or short-sighted. This made him feel somehow strangely anxious. He shakes it off and walks back home.

He enters his apartment and the little boy runs up to see him again. He smiles when he hears that herrings are for lunch again. Alphonse cooks the fish and adds a bit of a twist this time, so the meal isn't completely the same as yesterday.

With lunch over, he decides to paint again. The painting is still sitting on the canvas, unfinished. He takes out his hake and proceeds to paint.

Time passes and he again does not notice it. The moon shines brightly, it's a full one today. As for the painting, only the eyes are missing. Alphonse decides to stay awake a little longer and paint in the eyes. The man's dull, grey eyes.

Blackened Lights

As he makes one last stroke, the eyes were complete. Grey, dull, blind-looking eyes. However, these are different. They seemed to look right through Alphonse, soul-piercingly so. When he looks into the eyes he feels even more anxious than before.

He is now sure that it's time for a good night's rest.

But his mind didn't agree.

Nightmares plagued him this night. Sweat drips from him and he struggles around the bed. The old man with the dull, grey eyes stands by the alleyway. It's dark, no light to be seen, but the man's clear, illuminated by nothing at all. He just stands there and looks at Alphonse. He mutters something under his chin. Then again, still illegible. And again. Finally, a single whisper "Light." The man says and Alphonse wakes up to his six o'clock alarm.

The regular routine continues, tomorrow is Sunday so he's free. He can't shower, though. The water is irregularly freezing. He skips the shower and the breakfast altogether and heads to work.

Sales plummeted today. Everyone is angry at each other. Alphonse fortunately dodges any major strife. With everyone unsatisfied, Al included, he leaves the building at the end of the shift and starts walking home.

The streets are filled with people like usual. He could see the old man with the grey eyes in the distance, sitting there by the alleyway entrance. He probably wouldn't need a light today, so no interruptions for Al.

Luckily.

But luck is for the Irish, and Al was no Irishman. The old man stands up again and walks up to Al. This time the man stinks of something horrible, like a rotting carcass. His eyes are just like the painting. Soul-piercing.

"Can you give me Light?" The man asks, his voice quaking and shimmering.

"I am sorry, sir. I gave a lighter to you yesterday." Al responds.

The man reaches out his hands "Light. The Light." He says with his eyes tearing up and he plummets to the ground, landing on a garbage bag by the wall. "Light." He repeats.

No one seems to be paying any attention to the old man lying on a garbage bag. Al decides to call the ambulance which promptly arrives and takes the old man away. He keeps uttering light while they carry him in the ambulance and it finally stops as they drive him away.

Al is weirdly sick to the stomach. He feels like he needs rest. Yeah, rest, he thinks to himself.

He enters his apartment. This time the little boy doesn't rush to see him. He did say that he'll be at a friend's house today. It's all quite lonely for Alphonse. He doesn't feel like eating. He only wants to sleep a bit.

He enters his workroom to put down his bag. The painting across the room stares right at him. The old man with the blue eyes. Blue eyes just like Alphonse's. He doesn't remember painting blue eyes on him. He thinks nothing of it, maybe he forgot that he did so.

He enters his room and falls straight on his bed in his clothes. He falls asleep and pleasantly wakes up a while later. It is dark now, evening's here.

Exiting his room, he notices something odd. There's no real way to put it, he just feels like something is different.

His apartment is still empty, but still he feels like it isn't. He looks up, towards the ceiling light.

It is glowing, but everything is still dark.

"The Light. You gave me Light." He hears a familiar voice from behind, without all the shivering and sadness in it.

He turns around. He can't see anything, but feels hands caressing his eyes. He yells out but it falls on deaf ears. He drops down, there isn't a carpet on the floor like there was before. No, the floor is cold and wet. He can make out lines in it, like black bricks making a paved road.

Alphonse raises his head.

The city around him, filled with black structures and a starless sky. Its inhabitants dark as the night, all peering at Alphonse.

The Light is gone. Nothing but darkness remains.

And in the Lightless city, the Blackened city, only the sightless and lightless walk. Only the sightless and lightless know. Only the blind and the dark see.

Domagoj Vincelj, 3ct

KVIZ

Dear quiz fans,

in case you have time to spare, here's a boredom buster with some relatively easy questions to answer. If you're into sports trivia, it'll only take a few minutes to do the quiz. The first student to answer the questions correctly is going to be contacted in order to receive a small prize, so feel free to send the answers to the editor (ured@ss-krapina.skole.hr). Looking forward to hearing from you!

Dragi kvizoljupci,

hvala vam što ćete posvetiti nekoliko minuta našem sportskom kvizu. Svi obožavatelji sporta i oni koji će to tek postati, mogu poslati popis s točnim odgovorima našem uredništvu (ured@ss-krapina.skole.hr). Najbržeg i najtočnijeg rješavača ili rješavačicu kontaktirat ćemo radi simbolične nagrade. Veselimo se suradnji i iščekujemo vaše odgovore!

SPORTS QUIZ

- 1. Which country is Wladimir Klitschko, a champion boxer, from?**
- 2. How many players, including the goaltender, make up an ice hockey team?**
- 3. Where exactly in Italy is the San Siro Stadium?**
- 4. Which sport did Kareem Abdul-Jabbar play for 20 seasons?**
- 5. What is the name of the European club David Beckham ended his career with?**
- 6. Which company was founded by Adolf Dassler in 1948?**
- 7. Where were the 1996 Olympics held?**
- 8. Who was the top scorer in Euro 2008 Champions League?**
- 9. What two countries have taken part in each and every modern Olympics since the beginning 1896?**
- 10. What did many golf balls use to be filled with?**

Pripremio Luka Miletić

